

UZASADNIENIE

W sprawie o sygnaturze akt III K 565/15, w której postępowanie przed Sądem Rejonowym dla Łodzi Widzewa w Łodzi zostało wszczęte na wniosek skazanej E. K. o wydanie wyroku łącznego, zakresem przedmiotowym rozstrzygnięcia objęte zostały uprzednie prawomocne skazania E. K. następującymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi z dnia 26.08.2010 r., wydanym w sprawie o sygn. akt IV K 932/10, za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnione w dniu 14.03.2007 r., na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, której wykonanie prawomocnie zarządzono;

II. Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi z dnia 23.06.2015 r., wydanym w sprawie sygn. akt III K 216/13, za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. popełnione w okresie od dnia 08.03.2007 r. do dnia 05.04.2007 r., na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat oraz karę 30 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, że stawka dzienna kary grzywny odpowiada kwocie 30 złotych;

III. Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi z dnia 04.04.2011 r., wydanym w sprawie o sygn. akt IV K 841/10, za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k., art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnione w dniu 16.04.2007 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, której wykonanie prawomocnie zarządzono.

Wyrokiem łącznym z dnia 24 lutego 2016 roku, wydanym w sprawie III K 565/15, Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi:

1. na podstawie art. 85 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. za zbiegające się przestępstwa z wyroków wskazanych wyżej w punktach I – III wymierzył skazanej E. K., w miejsce orzeczonych jednostkowych kar pozbawienia wolności, karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności; na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanej okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie o sygnaturze akt IV K 932/10 od dnia 12 maja 2015 roku do dnia 7 stycznia 2016 roku oraz w sprawie sygnaturze akt IV K 841/10 od dnia 7 stycznia 2016 roku; ustalił, że w pozostałym zakresie prawomocne wyroki podlegają odrębnemu wykonaniu;

2. zwolnił skazaną od obowiązku zapłaty kosztów sądowych, przejmując je na rzecz Skarbu Państwa.

Przedmiotowy wyrok zaskarżył apelacją prokurator w całości, na niekorzyść skazanej E. K., jak zostało to wprost określone w apelacji.

Skarżący zarzucił wyrokowi obrazę prawa materialnego – tj. art. 4 § 1 k.k. i w konsekwencji art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. poprzez nie wydanie wyroku łącznego w oparciu o przepisy obowiązujące do dnia 30.06.2015 roku jako względniejsze dla skazanej.

W konkluzji wniesionego środka odwoławczego prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uzupełnienie podstawy prawnej wyroku o art. 4 § 1 k.k. i utrzymanie w mocy wyroku w pozostałej części.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Złożona w sprawie apelacja przez prokuratora dała podstawę do kontroli instancyjnej wyroku wydanego przez Sąd I instancji, co skutkować musiało uchynieniem zaskarżonego orzeczenia i umorzeniem postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego wobec skazanej E. K.. Rozstrzygnięcie to nastąpiło z przyczyn, które Sąd wziął pod uwagę z urzędu, a które doprowadziły do wniosku o rażącej niesprawiedliwości zaskarżonego wyroku w ujęciu art. 440 k.p.k. Podkreślić należy, że Sąd odwoławczy ma prawo i obowiązek zbadania sprawy pod względem merytorycznym

i prawnym nie tylko w granicach złożonego środka odwoławczego, ale także z urzędu niezależnie od tych granic, w celu stwierdzenia czy nie zachodzi oczywista, rażąca niesprawiedliwość wyroku. Obowiązek ten spoczywa na Sądzie odwoławczym nawet w wypadku cofnięcia złożonej apelacji, o czym przesądza treść art. 432 k.p.k.

Rażąca niesprawiedliwość wyroku w ujęciu art. 440 k.p.k. zachodzi w takiej sytuacji, gdy wydane orzeczenie w sposób oczywisty, ewidentny, jaskrawy narusza poczucie sprawiedliwości. Jest to sytuacja, gdy Sąd I instancji dopuścił się zasadniczych błędów, naruszających zasady procedowania, jak i normy materialne. Przesłanka z art. 440 k.p.k. dotyczy bowiem niesprawiedliwości orzeczenia w sensie materialnym, jak również procesowym, które nie dają się pogodzić z istotą i zasadami procesu karnego, a jednocześnie mają wpływ na ostateczną treść orzeczenia. W przedmiotowej sprawie doszło do rażącej niesprawiedliwości zaskarżonego wyroku, dającej podstawę do uznania, że Sąd meriti dopuścił się oczywistej obrazy prawa materialnego (art. 438 pkt 1 k.p.k.). Kwestia ta jest o tyle istotna, iż rażąca niesprawiedliwość orzeczenia nie jest samoistną przesłanką odwoławczą, a jest powiązana z przesłankami wskazanymi w art. 438 k.p.k. W przedmiotowej sprawie przesłanki te zostały spełnione, co statuowało obowiązek, z uwagi na charakter naruszeń, wydania orzeczenia uchylającego zaskarżony wyrok. W sytuacji, gdy wydane orzeczenie narusza podstawowe normy prawne w zakresie obowiązku określonego rozstrzygnięcia, nie znajduje oparcia w zastosowanych przepisach prawa, a błąd Sądu jest istotny, nie zachodzi możliwość utrzymania w mocy tak wadliwego wyroku (tak też Sąd Najwyższy w wyrokach: z dnia 3.06.2014 roku, IV KK 437/13, LEX nr 1478714; z dnia 23.10.2013 roku, IV KK 286/13, Prok. i Pr. 2014, nr 1, poz. 21; z dnia 8.12.2010 roku, III KK 126/10, OSNwSK 2010, nr 1, poz. 2463). Zaznaczyć również wypada, że w przypadku stosowania art. 440 k.p.k. nie jest ważny kierunek środka odwoławczego, a uchylenie zaskarżonego wyroku następuje niezależnie od kierunku tego środka. Istotnym jest, aby została spełniona przesłanka polegająca na zaskarżeniu wyroku, co w niniejszej sprawie nastąpiło, a to dało podstawę do kontroli odwoławczej owego wyroku również w kontekście art. 440 k.p.k., przy czym kierunek złożonego środka odwoławczego ma jedynie istotne znaczenie w zakresie ewentualnej zmiany tego orzeczenia, nie zaś zasadniczo w wypadku jego uchylenia (tak w aktualnych w tym względzie orzeczeniach Sąd Najwyższy w: postanowieniu z dnia 10.01.2013 roku, II KK 133/12, OSNKW 2013, nr 11, poz. 97; wyroku z dnia 20.01.2011 roku, V KK 266/10, Prok. i Pr. 2011, nr 6, poz. 16; Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 20.05.2010 roku, II Aka 105/10, KZS 2010, nr 9, poz. 57).

W przedmiotowej sprawie doszło do naruszenia przepisów i sposobu procedowania przez Sąd I instancji w sposób oczywisty.

Na wstępie przedmiotowych rozważań należy podkreślić, że Sąd Rejonowy wydając wyrok łączny orzekał w oparciu o przepisy obowiązujące od dnia 1 lipca 2015 roku. Wynika to wprost z treści uzasadnienia wyroku, gdzie Sąd ten odwołał się do regulacji art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 396), wskazując, iż z uwagi na fakt uprawomocnienia się wyroku wydanego w sprawie III K 260/13 z dniem 1 lipca 2015 roku zastosowanie w sprawie miały aktualnie obowiązujące przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego (k. 54). Przedmiotowe rozumowanie Sądu meriti było prawidłowe i miało oparcie w treści powołanych przepisów prawa. W tym stanie rzeczy, niewątpliwie, musiała być rozważana możliwość zastosowania uprzednio obowiązujących przepisów prawa, zgodnie z regułą wyrażoną w art. 4 § 1 k.k. Co do zasady tego typu pogląd wyrażony w apelacji prokuratora należy podzielić, gdyż powołany art. 19 ust. 1 wskazanej ustawy stanowi szczególne uregulowanie wobec art. 4 § 1 k.k. wykluczając stosowanie normy tego ostatnio wskazanego przepisu jedynie w sytuacji, gdy zgodnie z treścią art. 19 ust. 1 przedmiotowej noweli zastosowanie w sprawie miałyby jedynie przepisy uprzednio obowiązujące, a więc na dzień 30 czerwca 2015 roku lub wcześniejsze, rozdziału IX Kodeksu karnego. W sytuacji zaś, gdy orzekanie w przedmiocie wyroku łącznego następuje w oparciu o normy obowiązujące od dnia 1 lipca 2015 roku, jak miało to miejsce w niniejszej sprawie, stosowanie reguły art. 4 § 1 k.k. nie jest wyłączone i nie wyklucza tego również powołany art. 19 ust. 1 wskazanej noweli.

Niewątpliwie ma również rację prokurator wskazując w treści uzasadnienia apelacji, iż Sąd Rejonowy wydając wyrok łączny w niniejszej sprawie w oparciu o aktualnie obowiązujące przepisy dopuścił się istotnego błędu, który stanowił faktycznie obrazę art. 85 § 2 k.k. Zgodnie bowiem z treścią tego przepisu podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu kary, czy to w całości, czy też w części. Nie ulega zaś wątpliwości, że kara 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona w sprawie IV K 932/10 została w całości wykonana przez skazaną z dniem

7 stycznia 2016 roku (k. 11- 13), a więc przed datą wydania wyroku przez Sąd I instancji, co nastąpiło dnia 24 lutego 2016 roku. Oznacza to wprost, iż zgodnie z aktualnie obowiązującą treścią art. 85 § 2 k.k. kara orzeczona w sprawie IV K 932/10 nie podlega wykonaniu, gdyż wskazana kara została odbyta przez skazaną w całości przed datą wydania wyroku łącznego. Wykluczało to możliwość objęcia owej kary jednostkowej orzeczoną karą łączną w zaskarżonym wyroku łącznym na datę jego wydania, zaś Sąd I instancji błędnie orzekł w ten sposób. W tym stanie rzeczy prawidłowe orzeczenie kary łącznej w wyroku łącznym na datę jego wydania mogło i powinno obejmować, według aktualnie obowiązujących przepisów, jedynie skazania E. K. i orzeczone kary w sprawach III K 260/13 i IV K 841/10.

W zakresie jednak dalszych wywodów prokuratora, jak też zarzutów apelacji i wniosku końcowego, podkreślenia wymaga, iż nie zasługiwały one na uwzględnienie. W niniejszej sprawie nie istniała prosta zależność sprowadzająca się do tezy, że uprzednio obowiązujące przepisy, sprzed 1 lipca 2015 roku, pozwalały na połączenie węzłem kary łącznej w wyroku łącznym wszystkich trzech skazań E. K., zaś rozstrzygnięcie Sądu odwoławczego mogło sprowadzać się do zmiany zaskarżonego wyroku jedynie poprzez uzupełnienie podstawy prawnej rozstrzygnięć o art. 4 k.k., co wskazywałoby na zastosowanie norm prawnych uprzednio obowiązujących. Zasadniczym elementem, który podważa słuszność stanowiska prokuratora jest analiza treści wyroku wydanego w sprawie III K 260/13, zmian obowiązującego stanu prawnego, a także utrwalonego w tym względzie orzecznictwa.

Nie ulega żadnej wątpliwości, iż na tle uprzednio obowiązujących norm rozdziału IX kodeksu karnego Sąd meriti był zobligowany do pełnej i kompleksowej oceny wszystkich skazań E. K. i ich zbadania pod kątem spełnienia warunków do orzeczenia kary łącznej. W sytuacji zaś, gdy były ku temu spełnione przesłanki miał obowiązek orzec karę łączną i to bez względu na wniosek strony oraz jej interes. Nie ulega również wątpliwości, że kara łączna, a w konsekwencji wyrok łączny, nie służył poprawieniu sytuacji prawnej skazanego i nie był formą łagodzenia represji karnej. Konsekwencją tego jest konkluzja, iż wyrok łączny i orzeczona w nim kara łączna mogła doprowadzić do pogorszenia sytuacji skazanego w stosunku do istniejącej przed datą wydania wyroku łącznego. Taki sposób interpretacji i rozumienia przepisów o wyroku łącznym i karze łącznej był od dawna postulowany w doktrynie. Znalazło to odzwierciedlenie w orzecznictwie, zasadniczo od 2005 roku, czego wyrazem było stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z dnia 25 lutego 2005 roku, wydanej w sprawie I KZP 36/04, mającej moc zasady prawnej (OSNKW 2005, Nr 2, poz. 13). Od tego czasu konsekwentnie przyjmowało się restrykcyjne rozumienie przepisów o karze łącznej (wyroku łącznym), tak dotyczących przesłanek pozwalających na jej orzeczenie, jak i zasad wymiaru. Takie stanowisko prezentował również ustawodawca poprzez wprowadzane zmiany i nowe regulacje do rozdziału IX kodeksu karnego np. art. 86 § 1a kk, art. 89 § 1a kk (tak też S. Żółtek [w] – Kodeks Karny. Część Ogólna. Komentarz do artykułów 32 – 116, t. II, pod red. M. Królikowskiego i R. Zawłockiego. Warszawa 2010, str. 586 i nast. oraz powołane tam liczne orzecznictwo i stanowiska doktryny).

Przedmiotowa tendencja i sposób interpretacji przepisów dotyczących wyroku łącznego (kary łącznej) warunkowała również interpretację art. 89 § 1a k.k. W żadnym bowiem wypadku nie mógł być negatywną przesłanką do orzeczenia kary łącznej argument, że sytuacja skazanego na skutek takiego orzeczenia ulegnie pogorszeniu. Taką możliwość wprost dopuszczał ustawodawca, jak też możliwość orzeczenia kary łącznej bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, nawet w sytuacji, gdy wszystkie (lub część) kar jednostkowych podlegających łączeniu zostały orzeczone z zastosowaniem tej instytucji. Spełnienie warunków formalnych o jakich była mowa w art. 85 k.k. nakładało na Sąd obowiązek orzeczenia kary łącznej w ramach wyroku łącznego, nawet gdy było to rozstrzygnięcie niekorzystne dla skazanego.

Podniesione wyżej rozważania wymagały jednak istotnego zastrzeżenia, które dotyczy w swej istocie analizy wyroku wydanego w sprawie III K 260/13, czego nie dostrzegł prokurator. Wyrokiem tym bowiem E. K. została skazana za czyn popełniony w okresie od 8 marca 2007 roku do 5 kwietnia 2007 roku na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania (k. 20 – 21). Na tym tle należy zaznaczyć, że przedmiotowe przestępstwo zostało popełnione przed dniem 8.06.2010 roku, czyli przed datą zmiany art. 89 k.k. poprzez dodanie § 1a (ustawa z dnia 5.11.2009 roku – Dz. U. Nr 206, poz. 1589). Okoliczność ta jest w przedmiotowej sprawie istotna. Zmiana niniejszego przepisu w zasadniczy sposób zmieniła nie tylko jego treść, ale również sposób interpretacji § 1 art. 89 k.k., jak też ogólnie przyjmowane zasady wymiaru kary łącznej. Stan prawny obowiązujący od 8.06.2010 roku pozwał

bowiem na wymierzenie kary łącznej pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, zarówno w wypadku łączenia tego typu kar orzeczonych w różnych wyrokach jednostkowych za przestępstwa będące w zbiegu realnym, w sytuacji, gdy dotyczy to kar orzeczonych z warunkowym zawieszeniem ich wykonania (art. 89 § 1a k.k.), jak też kar orzeczonych zarówno bez warunkowego zawieszenia ich wykonania i z zastosowaniem tej instytucji (art. 89 § 1 k.k.). Możliwość ta nie dotyczyła jednak przestępstw popełnionych przed datą 8.06.2010 roku. Normy zawarte w przepisach art. 89 § 1 i 1a k.k. miały charakter tak procesowy, jak i materialnoprawny. Oznaczało to, że obejmowały je reguły intertemporalne zawarte w art. 4 § 1 kk (tak też Sąd Najwyższy w wyrokach: z dnia 12.10.2011 roku, V KK 275/11, LEX nr 1044078; z dnia 8.11.2011 roku, IV KK 171/11, LEX nr 1044052; z dnia 13.04.2011 roku, IV KK 39/11, LEX nr 795215).

Przyjęcie zaś wskazanych reguł intertemporalnych nie ograniczało się jedynie do stosowania nowej regulacji z art. 89 § 1a k.k. Rzutowało to również na interpretację art. 89 § 1 k.k. W sytuacji, gdy zbieg realny dotyczył czynów popełnionych przed 8.06.2010 roku należało stosować, przy wymiarze kary łącznej (wyroku łącznym), art. 89 k.k. w brzmieniu obowiązującym na datę czynów. Przepis ten zaś przed wskazaną datą nie zawierał § 1a, a to wykluczało możliwość orzeczenia, połączenia węzłem kary łącznej, kar pozbawienia wolności orzeczonych z warunkowym zawieszeniem ich wykonania oraz bez warunkowego zawieszenia (bezwzględnych). Sąd w pełni podziela jednoznaczne, w tym wypadku, poglądy orzecznictwa (tak Sąd Najwyższy w wyrokach: z dnia 9.05.2011 roku, V KK 108/11, LEX nr 817560; z dnia 2.08.2011 roku, IV KK 186/11, LEX nr 897770; z dnia 23.05.2013 roku, III KK 102/13, LEX nr 1315620; z dnia 17.01.2013 roku, II KK 84/12, LEX nr 1252705).

Na gruncie zaś art. 89 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 8.06.2010 roku nie budziło w orzecznictwie najmniejszych wątpliwości, że nie jest możliwe połączenie węzłem kary łącznej (wyrokiem łącznym) kar pozbawienia wolności o tzw. bezwzględnym charakterze i kar orzeczonych z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, gdy Sąd orzekałby karę bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. W takiej sytuacji należało przyjmować, iż nie zostały spełnione przesłanki do orzeczenia kary łącznej (tak Sąd Najwyższy w wyrokach: z dnia 16.12.2005 roku, V KK 414/06, OSNwSK 2005, nr 1, poz. 2519; z dnia 14.04.2005 roku, III KK 54/05, OSNwSK 2005, nr 1, poz. 778; z dnia 24.04.2007 roku, IV KK 155/07, Prok. i Pr. 2007, nr 9, poz. 4; z dnia 19.06.2006 roku, V KK 191/06, OSNwSK 2006, nr 1, poz. 1989).

Podniesione wyżej uwagi i zastrzeżenia mają znaczenie w kontekście oceny istnienia przesłanek do orzeczenia kary łącznej w sposób proponowany przez prokuratora w apelacji, obrazując niesłuszność podniesionych w tym zakresie zarzutów i sformułowanych wniosków. Zastosowanie bowiem w niniejszej sprawie reguły art. 4 § 1 k.k., jak wnosił prokurator, oznaczałoby konieczność zastosowania stanu prawnego obowiązującego na datę czynów przypisanych w wyrokach jednostkowych, czyli na rok 2007. W tym stanie rzeczy nie istniała możliwość orzeczenia wobec skazanej kary łącznej w niniejszym wyroku łącznym obejmującej skazanie E. K. w sprawie III K 260/13, zaś łączeniu mogłyby podlegać jedynie kary pozbawienia wolności orzeczone w sprawach IV K 841/10 i IV K 932/10.

W świetle powyższych uwag i rozważań należy dojść do przekonania, że uprzednio obowiązujące przepisy, na które powoływał się prokurator, nie dawały możliwości połączenia węzłem kary łącznej w ramach niniejszego wyroku łącznego wszystkich trzech skazań E. K. i nie było wystarczające, ani możliwe dokonanie zmiany zaskarżonego wyroku jedynie poprzez dodanie art. 4 § 1 k.k.

W tym stanie rzeczy należało wziąć pod uwagę rzeczywistą sytuację faktyczną i prawną istniejącą w przedmiotowej sprawie, a dotyczącą skazanej. Szczególnie istotną okolicznością, w tym względzie, jest fakt, że prawomocnym postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2016 roku, wydanym w sprawie VI K. 885/16/wz, przez Sąd Okręgowy w Łodzi E. K. została warunkowo zwolniona z odbycia reszty sumy kar pozbawienia wolności, których koniec przypadał na dzień 6 stycznia 2017 roku orzeczonych w sprawach IV K 932/10 i IV K 841/10 i w dniu 22 kwietnia 2016 roku została zwolniona z Zakładu Karnego (k. 79 – 80). Oznacza to, że skazana nie tylko odbyła już w całości, jak podnosił prokurator, karę pozbawienia wolności orzeczoną w sprawie IV K 932/10, ale również to, iż kary te orzeczone w tych obu sprawach nie podlegają wykonaniu w rozumieniu aktualnie obowiązującego art. 85 § 2 k.k. (tak też J. Majewski – Kodeks Karny. Komentarz do zmian 2015, Warszawa 2015, str. 297 – 298). Skutkuje to tym, że w rozumieniu

aktualnie obowiązujących norm prawnych przedmiotowe kary nie mogły być objęte karą łączną w ramach wyroku łącznego z uwagi na fakt niepodlegania wykonaniu. Jednocześnie aktualna sytuacja faktyczna i prawna skazanej oznacza, że przebywa ona na wolności, zaś żadna z orzeczonych wobec niej kar nie podlega wykonaniu wobec faktu wydania wskazanego postanowienia o warunkowym zwolnieniu, jak również orzeczenia w sprawie III K 260/13 kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. W świetle więc aktualnie obowiązujących norm prawnych brak jest przesłanek do orzeczenia kary łącznej w ramach wyroku łącznego wobec niespełnienia wymogów ujętych w art. 85 § 2 k.k.

W żadnej mierze nie można również przyjąć, iż zastosowanie norm uprzednio obowiązujących byłoby korzystne dla skazanej. W takiej bowiem sytuacji, co podniesiono, poza granicami kary łącznej musiałoby pozostać skazanie E. K. w sprawie III K 260/13. Jednocześnie zaś orzeczenie kary łącznej obejmującej skazania w sprawach IV K 932/10 i IV K 841/10 oznaczałoby pozbawienie skazanej udzielonego warunkowego zwolnienia z odbycia owych kar jednostkowych i konieczność odbycia orzeczonej kary łącznej, z ewentualnym kolejnym ubieganiem się o możliwość orzeczenia ponownie warunkowego zwolnienia. De facto powodowałoby to pogorszenie aktualnie istniejącej sytuacji skazanej, wbrew rzeczywistej tezie postawionej w apelacji oskarżyciela publicznego, która przebywa na wolności, zaś żadna z orzeczonych kar pozbawienia wolności wskazanymi wyrokami nie podlega aktualnie wykonaniu. W tym stanie rzeczy jest oczywistym, że zastosowanie wobec skazanej uprzednio obowiązujących przepisów nie byłoby dla E. K. względniejsze.

Jednocześnie zaś w świetle powyżej podniesionych okoliczności oraz dokonanych rozważań nie budzi wątpliwości fakt nieprawidłowego procedowania przez Sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie, a popełnione przez Sąd meriti błędy i uchybienia mają istotny charakter, powodujący potrzebę sięgnięcia przez Sąd po uregulowanie określone w art. 440 k.p.k. Oczywistym jest, iż zaskarżony wyrok łączny jest w istotnym stopniu nieprawidłowy, skoro w jego ramach doszło do orzeczenia kary łącznej na skutek błędnego zastosowania norm prawa materialnego, a konkretnie art. 85 § 2 k.k. Aktualnie bowiem żadna z orzeczonych jednostkowych kar pozbawienia wolności wyrokami, wydanymi w sprawach IV K 932/10, IV K 841/10 i III K 260/13, wobec E. K. nie podlega wykonaniu, zaś skazana przebywa na wolności. Oznacza to, że wydanie przedmiotowego wyroku łącznego nastąpiło z obrazą art. 85 § 2 k.k., jak również art. 569 § 1 k.p.k., w sposób nie dający się zaakceptować. W tej sytuacji utrzymanie zaskarżonego wyroku byłoby rażąco niesprawiedliwe, a to warunkowało konieczność uchylenia wyroku niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13.10.2011 roku, IV KK 191/11, LEX nr 1044053). W realiach sprawy aktualnie w ogóle brak jest przesłanek do orzeczenia kary łącznej obejmującej wskazane skazania E. K., gdyż orzeczenie owej kary obejmującej jedynie dwa skazania ze spraw IV K 932/10 i IV K 841/10, według stanu prawnego obowiązującego uprzednio na czas popełnienia przestępstw, w żadnej mierze nie może być w aktualnym stanie rzeczy poczytane jako korzystniejsze (względniejsze) dla skazanej, a to jest warunek zastosowania art. 4 § 1 k.k. Zgodnie zaś z aktualnie obowiązującymi przepisami nie zostały spełnione przesłanki do orzeczenia owej kary łącznej w wyroku łącznym o jakich mowa w art. 85 § 2 k.k.

Uwzględniając powyższe rozważania Sądu koniecznym było, w oparciu o art. 437 § 1 i 2 k.p.k., art. 440 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 1 k.p.k., uchylenie zaskarżonego wyroku i, w oparciu o art. 572 k.p.k., umorzenie postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego wobec skazanej E. K..

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy w Łodzi zwolnił skazaną E. K. od kosztów sądowych w przedmiotowej sprawie, przejmując je na rzecz Skarbu Państwa. Za tego typu rozstrzygnięciem przemawia sytuacja majątkowa skazanej, brak realnych dochodów oraz majątku, jak również zasady słuszności, gdyż koszty postępowania odwoławczego nie zostały w najmniejszym stopniu spowodowane przez postawę skazanej i było to od niej niezależne, a nadto E. K. została zwolniona od obowiązku ich uiszczenia w zaskarżonym wyroku.

Z tych wszystkich względów orzeczono, jak w części dyspozytywnej.